

Med Hensyn til dette Spørgsmaal har Bureauet allerede haft Lejlighed til at besvare et tilsvarende Spørgsmaal, stillet af Regeringen i en anden Medlemsstat, og jeg tillader mig derfor nedenfor at gengive Bureauets Udtalelse:

„En nøjagtig Undersøgelse af Konventionens Udtryk og Konferencens Dokumenter giver til Resultat, at denne har opretholdt Princippet om Erstatnings-Hviletid, men at den i visse Tilfælde har anerkendt, at Vanskeligheder af teknisk eller anden Art kan være til Hinder for, at denne Hviletid tilstaas. Konferencens Hensigt har aabenbart været at overlade til de forskellige Stater, som fandt sig stillet overfor reelle positive Vanskeligheder, selv at fastsætte det Omfang, hvori det er dem muligt at tilstaa saadan Hviletid, som er fastsat i Konventionens Art. 5.“ — Jeg tilføjer, at Konventionens Art. 5 drejer sig om Erstatnings-Hviletid og ikke om Erstatning i Penge.

Endelig har De for det tredie meddelt mig, at den danske Lovgivning ikke forpligter Arbejdsgiverne til at anvende de i Konventionens Art. 7 omhandlede Plakater for at tilkendegive kollektive Hviledage og -tid, men at „Folketingsudvalget, der beskæftiger sig med Lovforslaget, der skal gennemføre Konventionen, mener, at dette Spørgsmaal kan henskydes til Kollektivaftalerne mellem Arbejdsgivere og Arbejdere“.

Med Hensyn hertil tillader jeg mig at bemærke, at Konventionens Art. 7 paalægger „Arbejdsgiver, Direktør eller Bestyrer“ Forpligtelse til, „hvor det ugentlige Hvil gives til hele Personalet under eet, at bekendtgøre Dag og Time for dette Hvil ved Hjælp af Opslag . . . eller paa en anden af Regeringen godkendt Maade“. Det følger heraf, at Opslagene med den nævnte Godkendelse kan erstattes af en anden Bekendtgørelsesmaade, og det tilkommer følgelig den danske Regering at fastsætte, om Kollektivaftalerne mellem Arbejdsgivere og Arbejdere eller en hvilken som helst anden Foranstaltning udgør en direkte Anvendelse af Art. 7 a.

Disse er de Bemærkninger, som jeg har ment at burde fremkomme med. Man kan heraf efter min Mening slutte, at det faktisk foreliggende for Danmarks Vedkommende ikke synes at nødvendiggøre en Opsættelse af Konventionens Ratifikation. Ikke desto mindre synes det utvivlsomt, at den internationale Arbejdskonferencens Hensigt vilde imødekomes i endnu større Omfang, hvis den danske Lovgivning med Hensyn til et ugentligt Hviledøgn ændredes saaledes, at den omfattede samtlige de i Konventionens Art. 1 nævnte industrielle Virksomheder. Det synes indlysende, at Konferencen, idet den vel overlader de enkelte Stater en temmelig stor Frihed med Hensyn til Undtagelser fra Princippet om et ugentligt Hviledøgn, har ønsket, at Art. 1 anvendes i saa vidt Omfang som muligt. Det internationale Arbejdsbureau vilde derfor hilse det med Glæde, hvis Danmark i sin gældende Lovgivning indførte Ændringer, som udstrakte dens Rækkevidde i Overensstemmelse med Aanden i nævnte Konvention. Imidlertid synes dog, som jeg har angivet det foran, en streng Fortolkning af Konventionens Tekst at tillade Deres Land, paa de i Konventionens Artikler 4, 5 og 6 foreskrevne Betingelser, at opretholde de allerede fastsatte Undtagelser med Hensyn til mindre industrielle Virksomheder og Transportvirksomheder, og jeg tillader mig følgelig at haabe, at Danmark meget snart vil være i Stand til at ratificere den heromhandlede Konvention, ligesom jeg tillader mig at bringe den kongelige Regering min Tak for dens Udtalelse om, at den har til Hensigt at støtte sig til de i nærværende Brev fremsatte Betragtninger for ved Hjælp af dem at lette Konventionens Ratifikation.

Modtag etc. . . .

Albert Thomas.